Povestea măgărușului

poveste Nicole Sima

desene Iuliana Vilsan

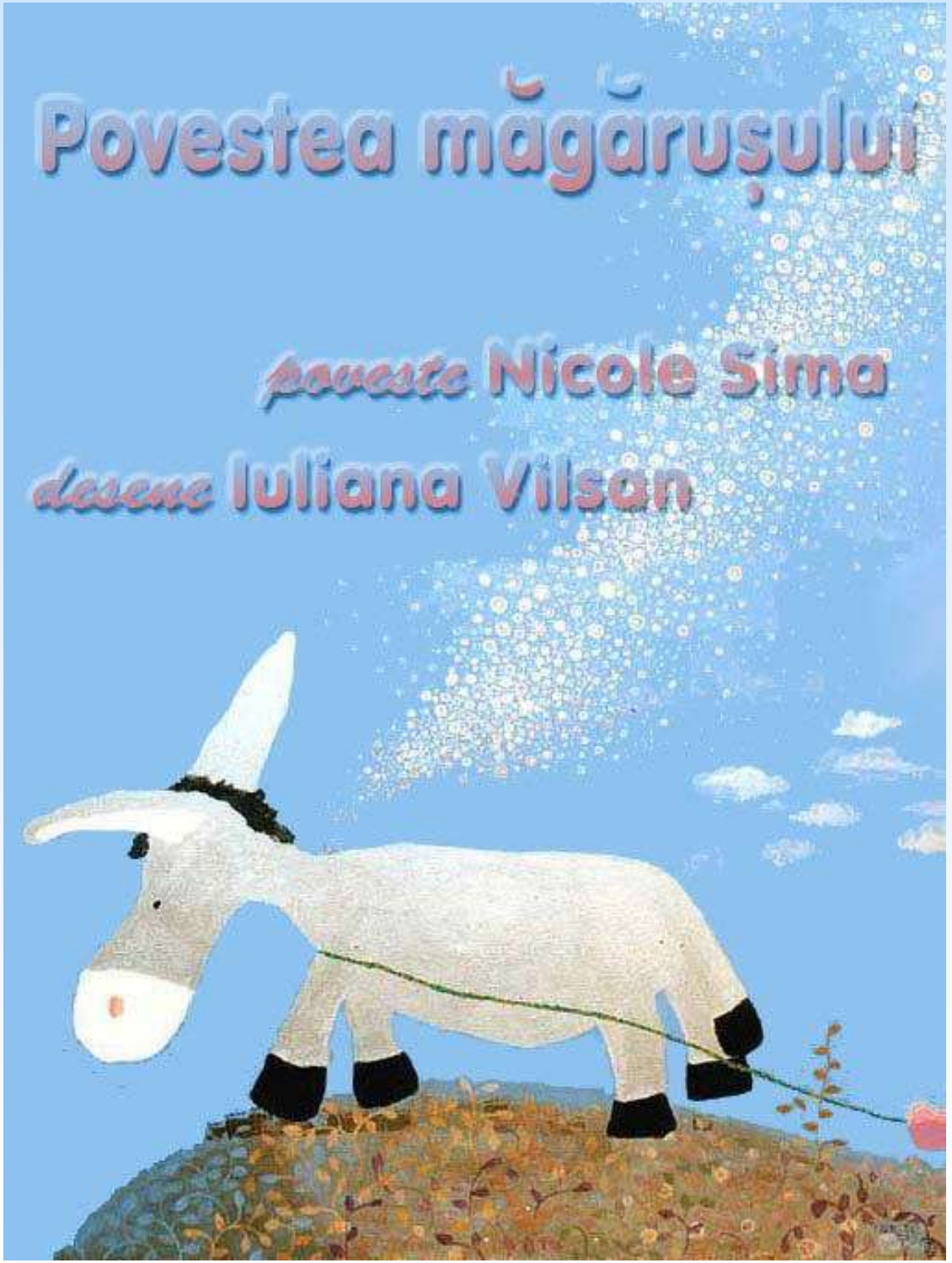

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literNet.ro
Anca Şerban aserban@literNet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@literNet.ro

Desene: © 2004 Iuliana Vîlsan

Text: © 2004 Nicole Sima. Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-49-X

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@literNet.ro

Cuprins:

Povestea măgăruşului 5
Căsuța măgăruşului 7
Gardul 9
Grădina 11
Livada 13
Pisica 15
Melcul 17
Floarea 19
Cip-cirip 21
În copac 23

Deşertul 25
Scena vieţii 28
Printre nori 30
Umbrela 32
Intrarea liberă 34
Cosmonautul 36
Începutul 38
Pământul 41
Viaţa e 43
Din nou acasă 45

Povestea măgăruşului

I-haaa! Bună ziua, dragilor! Da, da, cu voi vorbesc. Ce? Nu vă vine a crede? N-aţi mai văzut un măgar vorbitor? Dar eu nu sunt un măgar oarecare. Ai mei îmi spun: **„OMULE!”** Nu vă bucuraţi prea tare, că asta nu-i spre cinstea mea. E cam acelaşi lucru cu situaţia în care oamenilor li se strigă: **„MĂGARULE!”**

Şi când te gândeşti că suntem aşa drăguţi! Eu, de pildă… O dulceaţă de măgăruş. Cine nu m-ar vrea pe lângă casa lui: să-i car poverile, să-i păzesc oile sau chiar să mă încalece, iar eu să tac şi să fac.

Dar gata! Gata cu viaţa de măgar! Eu sunt „omule!” şi vreau să-mi merit numele.

I-haaa! Pardon, m-a luat gura pe dinainte…

Mi-am făcut şi un plan, să ştiţi. Am să vă observ şi am să fac tot ce faceţi şi voi sau… aproape tot, că „măgării” nu vreau să fac.

Mă primiți printre voi, oameni buni? Să trăiesc, să visez, să caut adevăruri bine ascunse. **Mă primiți?** Dacă da, atunci şi eu vă invit să-mi cunoaşteți povestea şi să visați alături de mine!

Căsuța măgăruşului

În minunata mea metamorfoză din măgar în om, am avut câteva revelații. Nu o spun numai aşa, ca să fac impresie. E un adevăr.

Prima este aceea cu casa. Omul, fie el cel mai umil, îşi doreşte să aibă căsuța lui. Acolo şi numai acolo se simte bine. Dacă nu ar fi aşa, de ce s-ar mai spune, atunci când eşti într-o vizită: „simte-te ca la tine acasă!”

Eu cred că ştiu de ce vă place la voi acasă. Pentru că acolo vă ascundeți comorile. Am aflat asta pe când lucram la ultimul meu stăpân. Era un băiat tânăr şi harnic. Eu l-am ajutat să-şi construiască o casă. De dimineața până seara căram saci cu nisip, pietriş şi alte materiale. Munceam din greu, dar nu-mi părea rău, fiindcă vedeam cu ochii mei cum se ridică zidurile şi apare o căsuță acolo unde nu fusese decât iarbă **verde**. Ce-i drept şi tânărul muncea, dar şi el era bucuros.

La scurtă vreme după ce a fost gata casa, ce credeți că mi-a fost dat să văd? Stăpânul meu ținea în brațe o fată îmbrăcată-n **alb**. Nu ştiu ce era cu ea, dar nu putea să treacă singură pragul. Pe urmă a lăsat-o jos şi a închis uşa. Atâta am mai reuşit şi eu să aud, că tânărul îi tot spunea fetei: **„comoara mea, comoara mea”.** E clar, nu? Apoi **„comoara”** a rămas definitiv în căsuță şi eu tot afară, deşi lucrasem cot la cot cu stăpânul ca să o construim. Nu m-am supărat, dar atunci mi-a încolțit pentru prima data ideea de a-mi construi propria mea casă.

A trecut ceva timp. Nu prea ştiu eu cât, dar cred că vreo trei anotimpuri, cam aşa. Într-o noapte, din căsuță se auziră nişte zgomote. Cred că se întâmpla ceva cu totul special, fiindcă nimeni nu dormea şi nu mă lăsau nici pe mine, zău aşa, fiindcă stăpâna, ştiți dumneavoastră, „comoara”, țipa cât o ținea gura.

Când a binevoit ea să tacă, am auzit un alt glas, care țipa şi mai dihai. M-am apropiat de casă şi am zărit pe fereastră ceva mic şi roşu. Ce urât putea fi! **I-haaa!** Oamenii ăştia sunt nebuni! Acum îi spuneau lui „comoara”. Sunt nebuni de-a binelea! Dar păreau **atât** de fericiți, că mi-am dorit din nou să am şi eu o căsuță cu comori.

Zis şi făcut, că eu nu ştiu multe. Mi-am luat desagii la spinare şi am pornit la drum. Nu vă pot spune cum s-a întâmplat, fiindcă asta e taina mea, dar, ajutat de o zână bună (poate de aceeaşi zână care l-a ajutat pe **Pinocchio**, până l-a transformat în băiețel), am reuşit să-mi fac şi eu căsuța de care să fiu mândru şi să rămân legat.

Acum, sunt în căutare de **comori!**

Gardul

Sunt un măgăruş norocos. De ce să vă mint. Gândiți-vă dumneavoastră, oare câți măgari se pot lăuda cu o căsuță ca a mea. Dar, ca tot „omul”, (**I-haaa!**) din ce am, din aia-mi doresc mai mult… Acum vreau să-mi fac un gard, că aşa au toate casele din cartierul meu.

Pentru mine este încă un mister şi m-am întrebat mereu: „la ce foloseşte **gardul**?” Încă nu am găsit răspunsul, dar nu mă las până când nu l-oi afla. Momentan nu mă mai frământ degeaba, ci mă apuc de lucru.

……

În timp ce înălțam gardul, mi-a venit în minte un gând: cred că gardul e făcut ca să ne despartă pe unii de alții.

Am nişte vecini foarte drăguți şi eu puteam liniştit să pasc **iarba** din fața casei lor, iar ei îşi puteau întinde păturile să iasă la picnic la umbra căsuței mele. Când gardul a fost gata, toate astea s-au terminat. Stăteam şi mă uitam aproape cu ciudă la urâțenia

aceea de fier vopsit în **negru** şi îmi venea să plâng. Era adunată atâta tristețe în el… atâta singurătate… iar eu, de felul meu, sunt un măgăruş sociabil şi vesel. Ca să nu mor de tristețe, m-am hotărât să nu mă mai uit la gardul acesta negru. Deloc!

Mi-am făcut veacul mai mult în casă sau, dacă ieşeam, stăteam cu spatele la gard şi mă uitam oriunde în altă direcție.

Într-o însorită zi de primăvară, când ciripitul vesel al păsărelelor îmi mângâia auzul şi drăguțele mele urechiuşe se mişcau în toate direcțiile ca să nu scape nici cel mai mic zgomot, fără să vreau, mi-am aruncat privirea spre gard.

NU! Nu cred că există cuvinte care să descrie ce am văzut şi simțit în acel moment. Minune, asta era. O minune! Gardul meu negru parcă prinsese viață. Era colorat ca un **curcubeu**, iar razele de soare se jucau schimbând mereu intensitatea culorilor. Am rămas ca prostit, cu ochii țintă la el…

Într-un târziu, m-am hotărât să vin mai aproape ca să înțeleg ce se-ntâmplase. Coloritul acela magic venea de la **florile** pe care le plantaseră vecinii mei de partea cealaltă a gardului. Ele crescuseră şi se cățăraseră, devenind prilej de bucurie comună.

În felul acesta, am reuşit şi eu, în sfârşit, să înțeleg că existența gardului nu trebuia să despartă ci, dimpotrivă, să-i adune pe cei ce ştiu să vadă frumosul.

Grădina

Nu ştiu de unde mi-o fi venit pasiunea pentru grădinărit. Poate de la vecinii şi prietenii mei. Oricum, într-o dimineață, m-am dus la ei să împrumut unelte şi m-am apucat de treabă. Vecinii s-au oferit să mă ajute, dar eu, cu bine cunoscuta-mi încăpățânare - **I-haaa!** -, i-am refuzat.

Mi-am zis: „Ce-o fi o fi! În fond, este grădina mea şi o fac aşa cum îmi place mie.” Dar cum îmi place? Bună întrebare! De unde să ştiu, dacă n-am mai făcut niciodată aşa ceva. Poate… dacă aş trage cu ochiul…Nici gând! Ar fi o **m ă g ă r i e** să le refuz ajutorul şi pe urmă să apar cu o grădină identică. Îmi trebuie o idee mai bună.

Dacă eram Micul Prinț, care pe toată planeta aia a lui nu avea decât o floare, ce simplu ar fi fost! Dar eu trăiesc pe Pământ şi aici există atâtea specii, încât… Stai puțin. Ştiu: El a îngrijit toate flori de pe planeta lui. Nu-i aşa? Întâmplător, asta însemna una singură. Hai să îngrijesc şi eu toate florile de pe planeta mea. **I-haaa!** Ce bine-mi pare! Merg la piață şi cumpăr toate **semințele** şi răsadurile pe care le găsesc şi le plantez la mine în grădină. Gata. Le-am plantat. Acum le ud şi aştept să văd ce-o ieşi.

Între timp, de plictiseală, mai filozofez un pic. Am auzit odată, nu mai ştiu unde, o vorbă: „grădina sufletului meu”. Habar n-am ce-a vrut să spună, dar mi-a plăcut - eu fiind un mare sensibil. S-o iau ca pe un simbol? Adică eu îngrijesc cea mai bogată şi variată grădină din lume pentru că sufletul meu e foarte plin? Sau, ar fi şi o variantă care mă avantajează mai puțin. Fac asta din lăcomie? Vanitate? Prostie? **I-haaa!** Mă mai gândesc…

Încet-încet, udate cu grijă, plantele au început să crească. Şi au crescut, şi au crescut, şi au tot crescut, ocupând tot spațiul din fața casei. Superb, dar înfricoşător!!!

Mi se pare mie, sau am cam făcut-o de **oaie**? O să spuneți că aşa e prima dată, până capăt experiență. Sigur, la anul va fi mult mai bine. Dar îmi pare rău, pentru că grădina asta e foarte importantă pentru mine - aşa cum era unicul trandafir pentru Micul Prinț. Inima mea e aici, ascunsă printre **floricele**.

Şi mai e ceva. Din cauza nesăbuinței mele, toate plantele astea crescute alandala, una peste alta, mi-au luat vederea spre cerul albastru, iar eu **NU POT TRĂI** fără să văd un crâmpei de cer. Singura soluție, în aşteptarea toamnei şi a iernii, va fi să iau un fierăstrău şi să-mi croiesc o fereastră spre cer. Cât de mică…

Apoi, voi sta liniştit şi-mi voi rumega învățăturile: „ce-i prea mult strică”; „lăcomia pierde omenia”; „mai binele e duşmanul binelui” şi… „altă dată nu mai fac”.

I-haaa!

Livada

Se vede că nu mi-a ajuns povestea cu grădina, de acum am curaj să visez la o livadă. Asta nu-i rău. Numai că, de data asta, voi fi mult mai atent. O s-o iau uşor. Înțelepciune de măgar, nu glumă! Ştiu cum am încurcat lucrurile cu grădina: am exagerat cu numărul plantelor şi le-am mai şi aruncat de-a valma. La livadă voi pregăti întâi gropile, aliniate *perfect* şi voi planta puieții pe care i-am ales cu atenție, unul câte unul, *perfect* egali. Mă obsedează perfecțiunea - **I-haaa!**

Sperând că de data asta o brodesc, cu optimismul meu caracteristic, i-am dat drumul la săpat. O groapă, două, trei, un şir întreg. **Buun!** Acum pomişorii. Nici nu-i aşa de greu, pe cuvântul meu. În câteva ore aveam livadă. Mă rog, livăduță, că n-am plantat mai mult de 25 de pomi, care acum sunt încă micuți şi foarte egali.

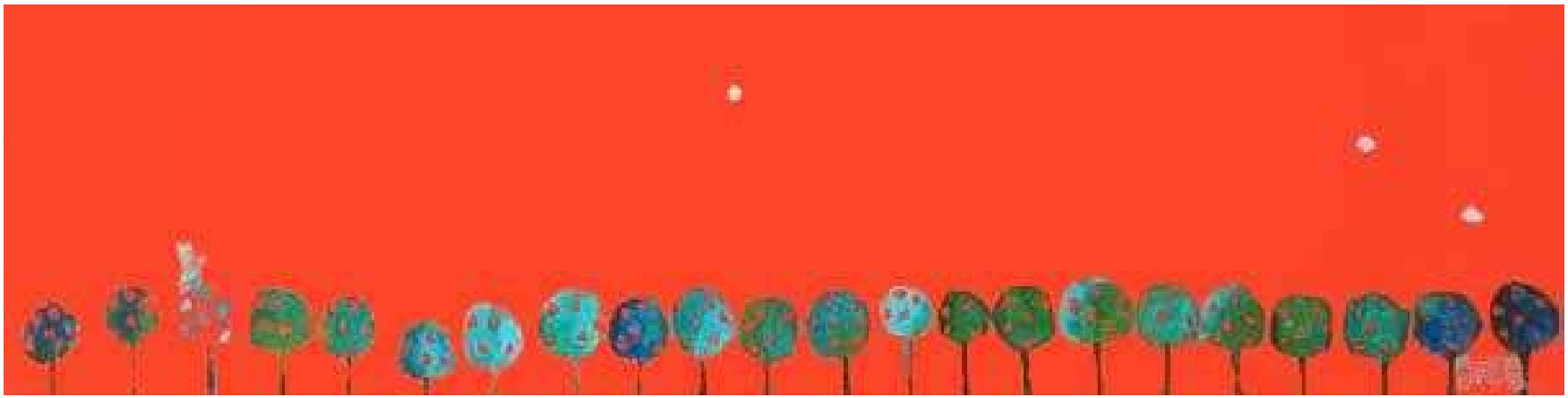

Ca să nu vă reţin prea mult, nu vă pun să aşteptaţi alături de mine timpul în care au crescut pomii. Socotiţi că au crescut peste noapte. De-acord? Au crescut, sunt aliniaţi ca soldaţii, dau fructe **dulci**, dar… Aici e aici. Credeţi că mai sunt egali? Nici vorbă. Unul e mai înalt, altul mai scund, unul mai gras, altul mai slab. Păi, bine domnule! Nu erau egali la început? Nu au primit aceleaşi îngrijiri? Ce s-a întâmplat? Poftim? Ce spuneţi? Că asta e şi marea voastră problemă, de când lumea?

Într-adevăr - **I-haaa!** -, am observat şi eu. Sunt mai mulţi fraţi într-o familie, crescuţi, hrăniţi şi îngrijiţi în acelaşi mod, educaţi la fel, cu aceeaşi moştenire genetică (măi să fie, câte ştiu eu!) şi totuşi, la maturitate, din unul iese ceva bun şi celălalt ajunge un zevzec. Aberant. Ca să nu vorbesc despre trăsăturile fizice. O familie care mănâncă la aceeaşi masă, dar unul se-ngraşă şi altul nu, unul creşte înalt iar celălalt rămâne pitic.

Care să fie explicaţia, fraţilor (dacă-mi permiteţi să vă zic aşa, **I-haaa!**)? Eu aş avea una. Făcătorul nostru (iertaţi-mă dacă eu, ca măgar, nu îndrăznesc să-i pronunţ numele) a dorit să creeze o lume variată, în care să avem de toate şi să nu ne plictisim. Ne-a pus la îndemână lucruri minunate, dar şi multe hidoşenii. De multe ori, când e să alegem, preferăm răul în locul binelui, preferăm **ardeiul iute** în locul **mierii**. De ce? Rămâne un mister. Dar e clar că de aici, din dozare, din jocul dintre bine şi rău apar cele mai mari diferenţe dintre noi (sau, mai bine zis, dintre voi - **I-haaa!).**

Cumpăraţi-vă un **cântar**, oameni buni!

Pisica

Petrec nişte zile minunate! E vară, e soare, am iarbă destulă, îmi admir grădina sau mă plimb prin livadă până mi se face somn şi adorm la umbra unui pomişor. Deocamdată, nu mai am nimic de făcut. Mi-e atât de bine!

.....

Zilele trec încet, într-o mare toropeală. Oare ce se întâmplă cu mine? Sunt un om fericit (**I-haaa!**). Ştiu asta. O ştiu cu toată fiinţa mea, dar de simţit, nu simt nimic. Nu ştiu dacă mă-nţelegeţi: există toate aceste frumuseţi la îndemâna mea, sunt conştient, perfect conştient ce înseamnă asta, dar nu mai reuşesc să mă simt fericit. Când construiam căsuţa, gardul sau plantam minunile acelea de flori sau copăcei, totul era grozav. Eram foarte obosit, dar fericit. Acum mă pot odihni şi răsfăţa cât vreau şi degeaba. Ceva lipseşte.

Într-o dimineaţă m-a trezit un zgomot. Era un fel de plâns, un fel de miorlăit, nu-mi dădeam bine seama, dar

venea din direcția livezii. Ce să fie, ce să fie? M-am dus să văd. N-o să vă vină să credeți! Cocoțată în vârful unuia dintre pomi, o **pisică** speriată nu mai îndrăznea să coboare şi miorlăia cât o ținea gura.

La început, nu am ştiut nici eu ce să fac. Țin minte că am văzut la televizor o pățanie asemănătoare, când au trebuit chemați pompierii ca să dea jos pisica. Eu nu fac aşa ceva, mai ales că n-am telefon. Aşa că mă voi chinui singur: „hai **pisi pisi**, hai **pisi pisi**”. Sărăcuța! Cu greu am liniştit-o şi am convins-o să-mi sară pe spinare. Acum e în siguranță, dar încă speriată tare. I-o fi sete, i-o fi foame? Să fac rost de nişte lapte şi să o hrănesc. Mititica! „Hai **pisi pisi**, nu te teme… uite, mă dau mai la o parte”.

Ce dulce e! Ia te uită cum lipăie **laptele**! Aş vrea să rămână la mine, să am grijă de ea. Oare cum să fac? Îi pun un culcuş moale în căsuța mea şi o poftesc înăuntru. Cu binişorul, cu răbdare multă, sper să mi-o apropii, s-o fac să prindă încredere în mine şi, cine ştie, să devenim buni prieteni. Am văzut că şi alți oameni țin în casă pisici sau câini (nu măgari, din păcate) şi îi socotesc prietenii lor patrupezi.

De când îngrijesc de pisicuță, adică… pardon, de când m-am împrietenit cu pisicuța, viața mea a căpătat un nou sens. A dispărut cu totul starea aceea de apatie, lipsită de orice simțire. Acum simt şi sunt fericit. Acum am pentru cine munci şi sunt fericit. Acum nu mai privesc de unul singur la petecul meu de cer **albastru**…

I-haaa!

Melcul

Ce faceți voi când aveți traiul asigurat şi duceți o viață fără probleme? Vă creați alte probleme sau, de prea mult bine… vă sinucideți (ceea ce, după mine - **I-haaa!** -, este o adevărată crimă, atâta timp cât ar mai exista cineva care ar putea avea nevoie de voi, fie ea şi o sărmană pisică).

Mai e şi o altă categorie, din fericire, care se apucă de artă sau filozofie.

Eu, cu arta nu prea am afinități. Nici măcar cu muzica, în ciuda frumoaselor mele urechi. Poate, dacă aş fi avut una singură, aveam şanse mai mari, că am auzit eu cum spuneți voi: „are ureche!”. Dar să nu-mi mai bat capul cu asta. Eu am **URECHI** şi gata. **I-haaa!**

În schimb, de ce să vă ascund, am o mare înclinație spre visare şi meditație. Ce mai, am toate atuurile ca să mă desprind de cotidian şi să încerc să desluşesc câteva adevăruri. În felul meu, evident.

Tare mult aş vrea să aflu ce-i cu mine, de unde am venit, ce-i cu **Pământul** acesta al nostru sau cu Universul. Aş vrea să fiu în stare să dau o definiție a vieții. Asta, desigur, nu se va

face bătând din palme (care palme?), ci în timp şi cu mare străduanie. De aceea, va trebui să iau o hotărâre importantă: să nu mai stau nemişcat în căsuța sau grădina mea, ci să încep să călătoresc ca să pot cunoaşte lumea.

Cineva ar putea crede că sunt nestatornic. Ba vreau casă, ba vreau să plec… ce-i asta? Nu v-ați gândit la un lucru. Plec, dar cu casă cu tot. Fac precum **melcul** din grădina mea, pe care l-am studiat toată vara. Vă dați seama că, la mărimea lui, grădina mea face cât tot Universul. Dis-de-dimineață, după un somn bun, melcul meu îşi face toaleta şi o porneşte în căutare de hrană. Scoate căpşorul din casă, adulmecă aerul, dar nu iese de tot, ştie el de ce.

Unii spun că face asta fiindcă e un fricos şi vrea să aibă casa aproape ca să se ascundă la cea mai mică primejdie. Eu sunt de altă părere, că doar ascunzişuri sunt destule şi aşa, fără să cari tot timpul o asemenea greutate. Nu, **melcul** meu e curajos şi puternic, dar foarte sentimental şi nu-şi poate părăsi casa pentru că o iubeşte.

Ce vreți exemplu mai bun ca acesta pentru statornicie, pentru atât de importanta revenire la matcă. Ştiați oare că medicii tratează anumite depresii trimițându-şi pacienții acasă, la locul naşterii? Păi, nu-i melcul cel mai înțelept că nu-şi pune nici măcar problema părăsirii temporare a propriei căsuțe?

Eu după el mă iau, v-am zis! **I-haaa!**

Floarea

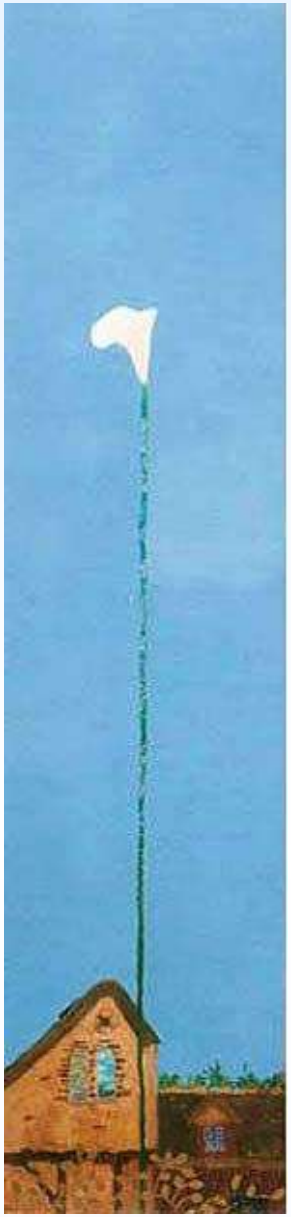

Vai, ce mult îmi place să filozofez! Mă gândesc atât de intens la fenomenele din jurul meu, încerc să observ totul, încerc să găsesc rosturi şi simt cum creierul meu începe să fiarbă. E extraordinar! Îmi simt pur şi simplu creierul lucrând. **I-haaa!**

Dacă obosesc, ațipesc oleacă, apoi mă înviorez cu puțină apă şi o iau de la capăt. De la o vreme, parcă nici eu nu mai ştiu dacă gândurile cele mai frumoase sau concluziile cele mai juste (cine m-ar putea contrazice?) mi-au venit în timpul somnului sau pe când eram treaz. În asta constă şi frumusețea: creierul îşi continuă munca şi în **vis**, îmbogățindu-mi fantezia şi ajutându-mă să progresez.

Am început călătoria despre care deja v-am vorbit. Este o călătorie imaginară? Este de-adevăratelea? I-haaa! Oricum, aşa cum am promis, căsuța nu mi-am părăsit-o.

Locul în care mă aflu acum, parcă vine direct din Țara Minunilor. Lipseşte doar Alice. Dar, în locul ei sunt eu. **I-haaa!** Nu mai ştiu exact dacă eu m-am micşorat sau doar obiectele din jurul meu şi-au schimbat dimensiunile. De parcă asta ar avea vreo importanță. În fond, totul e relativ şi eu, într-o bună dimineață, m-am pomenit că floarea din fața casei este cu mult mai mare decât tot ce o înconjoară. Dacă ea a rămas la fel, logic, totul din jur s-o fi micşorat.

Ce lucru curios! Cel puțin, la prima vedere. Dar aici trebuie să fie ceva mai profund, pentru care mi-e dat mie (**M I E???**) să găsesc o explicație. De ce o floare? De ce **floarea** asta? Ia să mă uit mai bine la ea şi să-i descifrez limbajul.

Interesant. Ştiți ce-am observat? În timpul zilei, când totul în jur e luminos, ea stă închisă şi nici măcar nu are parfum. În schimb, cum apune soarele, îşi îndreaptă capul, privind spre **cer** şi începe să emane un **parfum** unic şi extrem de puternic. Acum, la orele serii, parcă e numai ea pe lume şi celelalte flori, suratele ei, se retrag, lăsându-i toată strălucirea.

Este o floare albă, imaculată, care poate că a vrut să ne arate că **frumusețea** adevărată, aceea a sufletului pur, chiar dacă în tovărăşii nepotrivite se ascunde, modestă, îşi poate face loc, lăsându-se văzută doar la ceasul de veghe al celor aleşi.

Cip-cirip

Iar am ațipit. M-a trezit o zdruncinătură şi un zgomot puternic. Poate că n-o să mă credeți, dar frumoasa mea căsuță o luase din loc şi acum zbura deasupra grădinii. Pesemne oi fi citit eu prea multe poveşti, de mă preschimb dintr-un personaj într-altul. Eram **Alice** şi acum sunt un fel de **Dorothy**.

Ei bine, chiar dacă n-am mai zburat niciodată până acum şi am un gol în stomac, chiar dacă nu ştiu încă unde şi când voi ateriza, simt o bucurie unică. Oare tot aşa se simt şi păsărelele atunci când zboară? Ce bine de ele! Aş vrea, măcar pentru scurtă vreme, să fiu şi eu o păsărică! Zău. **Cip-cirip!...** aoleu! Ruga mi-a fost ascultată? Pare că da, pentru că am aterizat pe locul în care o păsărică îşi făcuse cuibul. Noroc că nu mai erau ouă sau puişori flămânzi acolo, că i-aş fi omorât fără să vreau. Probabil că fuseseră nu demult, pentru că, uitându-mă mai atent la cuibul meu, am observat că atârnă de el un leagăn. Se vede treaba că aici era locul de joacă al puişorilor. Ia să mă dau şi eu niţeluş, să văd cum e. Cip-cirip! Ce senzație! Parcă zbor. Chiar ar trebui să văd dacă pot zbura.

Uite că pot! **Cip-cirip!** E minunat! Într-adevăr, lumea văzută de sus e complet altfel. Vezi totul mai mic, dar vezi totul… în mare. Nu mai sesizezi ce se-ntâmplă acolo jos, chiar dacă îți dai seama că se întâmplă ceva.

Eu văd acum acoperişurile caselor lucind în soare. Nu pot vedea ce este înăuntru, dar îmi pot imagina. Iată o casă mai mare. Sunt sigur că acolo locuieşte o familie numeroasă, cu o mulțime de copii. Părinții au de lucru şi bunicii văd de nepoți. Dar în căsuța mititică de peste drum? Găsesc oare o bătrânică tricotând liniştită? M-aş apropia ca să o văd mai bine.

Cip-cirip! Dar ce-i aici? Într-o singură odăiță, claie peste grămadă, o mulțime de oameni. Stai să mă uit: în jurul mesei sunt părinții şi trei copii măricei, într-un colț văd un leagăn cu un bebeluş şi bunica e lângă maşina de gătit şi mai amestecă într-o oală cu mâncare.

Hai să zbor şi pe lângă cealaltă casă, să vedem dacă am ghicit măcar aici cum stau lucrurile. Vezi să nu… Aici toate storurile sunt trase şi casa pare părăsită de multă vreme. Mă dau bătut, dar filozof cum mă ştiți, vreau să trag şi din această întâmplare învățăturile de rigoare.

Dacă eşti pasăre adevărată - **Cip-cirip!** -, poți trăi în înaltul cerului, pentru că aceea e lumea ta. Dacă nu eşti, traiul în sfere prea înalte devine riscant, fiindcă s-ar putea să te desprinzi de realitate şi să priveşti viața deformat, tu fiind perfect convins că lucrurile stau aşa cum le percepi.

Aşadar, visați cât poftiți, dragii mei, dar străduiți-vă să rămâneți cu picioarele pe pământ.

Cip-cirip!

În copac

Am avut un vis ciudat. Sau poate că n-a fost chiar vis. Se făcea că zburam şi ciripeam ca o păsărică, iar căsuța mea se transformase în cuib. Ia să mă uit pe fereastră şi să mă asigur că am pământul sub picioare. **I-haaa!** Nu mai sunt în cuibul acela cocoțat şi văd frunzele verzi în fața casei. Cred că e cazul să mă liniştesc, să ies un pic la păscut şi să revin în căsuță ca să meditez în continuare, că tare-mi place. Hai să deschidem uşa. Un pas, doi… E ceva suspect aici. Nu ştiu pe ce stă casa acum, dar la fiecare pas simt că mă clatin şi nu-mi place. De băut, nu am băut nimic, aşa că vă rog să nu mă bănuiți că aş fi cam cherchelit. Am să mă sui pe acoperiş, ca să am o perspectivă mai bună.

I-i-i-ha-a-a, **v-v-vai** **d-d-de** **mi-neee!** **M-m-mă** **b-b-bâlbâi** **d-de** **fric-c-că…** Abia acum îmi dau seama că frunzele pe care le vedeam eu nu erau pe pământ, ci într-un copac înalt, neobişnuit de înalt, în vârful căruia mă aflu, cu căsuță cu tot. Acum e-acum! Când am găsit pisicuța în copac şi o auzeam cum miorlăie speriată, ziceam că e ea o fricoasă, dar n-are nici un motiv de-ngrijorare. Dacă e pe pielea mea, nu mai e amuzant deloc.

Să vedem cum cobor de-aici. Să strig şi eu după ajutor? Dar e cam pustiu de jur-împrejur şi nu cred că m-ar auzi cineva. Să aştept şi să nu fac nimic? Să stau cu mâinile-n sân? (mă scuzați, licență poetică) **Atunci?** Nu-mi rămâne decât să mă gândesc, să-mi fac un plan şi să acționez.

De sărit, nici nu se pune problema. Mi-aş frânge toate oasele. O frânghie pe care să cobor nu am. Nu mai am nici aripi… Trebuie găsit altceva. A! Ia uite cum urcă **omida** aceea pe tulpina pomului meu. Va ajunge până la frunziş fără probleme şi va coborî, oricând va dori, la fel de uşor.

În partea cu **frunzişul** nu cred că am nici eu de ce mă teme. Mă țin de rămurele şi, încetuț, ajung la tulpină. Dar de-aici până jos va trebui să observ ce face omida şi să încerc să fac şi eu ca ea. Sigur, eu am doar patru picioare şi ea are o mulțime. Dar ce nu-nțeleg eu, e cum se ține pe ele şi nu cade. Ori are nişte ventuze, ori lipici. Şi nu orice fel de lipici, ci unul care face doar să nu alunece, dar îi dă libertate de mişcare. Singurul lucru care-mi vine în minte e borcanul cu miere. Mi-l iau cu mine şi-mi tot înmoi picioarele ca să nu o iau prea repede la vale pe tulpină. E destul de complicat, dar **trebuie** să reuşesc.

I-haaa! Sunt jos. Sunt teafăr. Încă tremur tot, dar mă simt extraordinar, pentru că **am reuşit.**

Acesta-i adevărul şi vreau neapărat să-l ştiți şi voi. Lucrurile obținute cu prea mare uşurință nu-ți aduc satisfacții, dar prețuieşti cu mult mai mult ceea ce realizezi prin efortul tău personal şi, cu cât piedicile au fost mai mari, cu atât victoria este mai importantă. Țineți minte asta şi nu vă dați bătuți niciodată.

I-haaa!

Deşertul

I-haaa, dragii măgăruşului! Prin câte ți-e dat uneori să treci în viață. A fost suficient să-mi încep călătoriile, că acum nu mă mai pot opri. Mă trezesc în locurile cele mai neaşteptate, de parcă asta mi-aş fi dorit din totdeauna. Tocmai reuşisem să cobor victorios din copacul acela înalt. Terminat de oboseală cum eram, am adormit buştean. Se putea să deschid ochii şi să fiu tot la umbra lui? Nici gând.

Acum, **I-haaa!,** sunt în plin deşert. O căldură înăbuşitoare mă toropeşte, anihilându-mi orice voință. Mă uit în dreapta - nisip; în stânga - nisip. Nisip în toate părțile. Sunt tentat să închid iar ochii şi să-mi încerc norocul, cine ştie, poate mă trezesc într-un loc mai primitor. Ceva îmi spune că nu trebuie să fac asta, că există un rost pentru care sunt acum aici şi e rolul meu să-l descopăr. Cum nu sunt un laş, rămân în deşert.

Încotro s-o iau? Să nu intru-n panică. Tot ce caut este apa şi un pic de **umbră**. Fiindcă nu există un indicator, iar nisipul e acelaşi în toate direcțiile, mă bazez pe inspirație. În înaltul cerului văd o pasăre care zboară

spre **apus**. O fi ştiind ea ceva, aşa că o pornesc în aceeaşi direcție. Merg şi merg. Nisipul e fierbinte, soarele mă dogoreşte. Ştiți vorba asta: „curaj găină, că te tai!”. În acest moment, zău că mi se potriveşte şi mie. Dar, ce să fac?

Îmi continui drumul. Nisipul e **fierbinte**, soarele mă ucide, gâtlejul mi s-a uscat. Încerc iar să-mi dau curaj, dar în mintea mea încinsă aud un glas poruncitor: „capul sus… zise călăul…”. Să nu mă las impresionat, să merg mai departe. Undeva trebuie să găsesc un strop de **apă** şi mult dorita umbră. Nu am pe cine întreba cât mai e până acolo şi, chiar dacă aş avea, mi-e groază că mi-ar răspunde: „o fugă de iapă, până crapă”. Nu mă las, nu mă las, rămân în picioare, merg înainte.

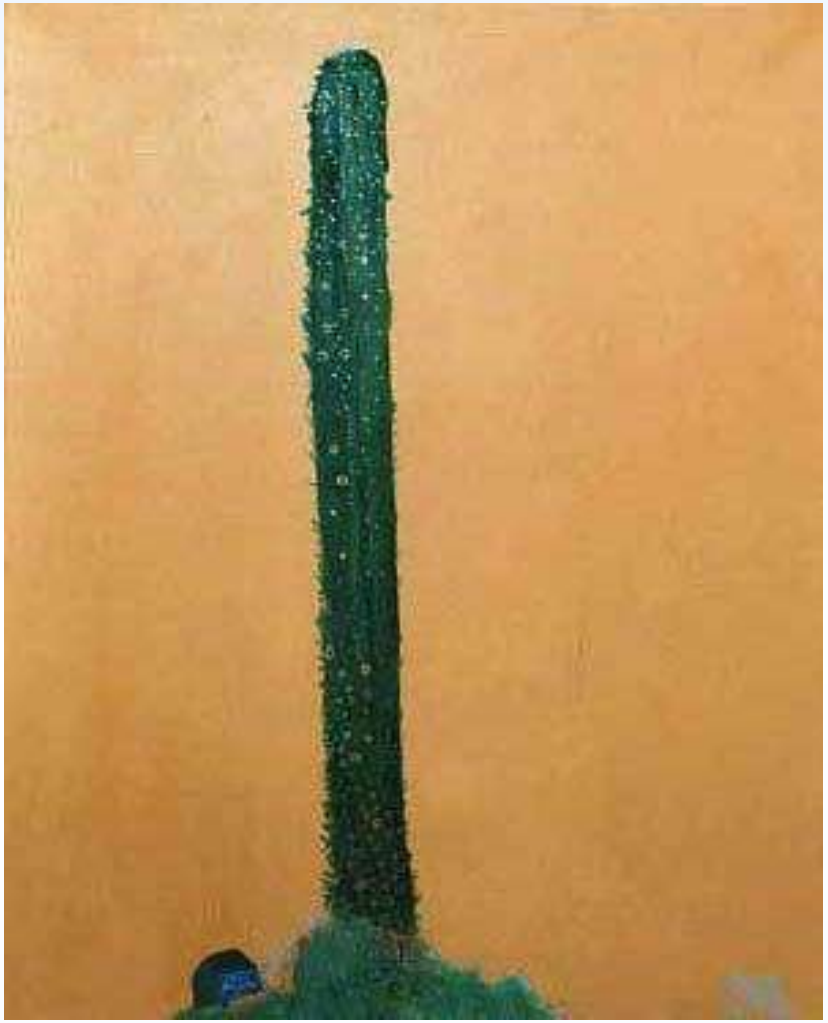

Nisipul, soarele, setea… nu mă las, nu mă las. Văd iarăşi o pasăre. Semn bun. Mi se pare mie, sau s-a oprit în vârful unui… nu ştiu… nu văd prea bine. Aiurez cumva? Să nu mă las, să nu… Abia mă mai târăsc, abia mai răsuflu, dar nu-mi pot crede ochilor. Cred că nici când ajungi în **Paradis** nu eşti mai fericit.

De fapt, chiar în Paradis am ajuns, pentru că am dat peste o oază de **verdeață**, pentru că am găsit apă şi, mai ales, pentru că, la umbra unui cactus uriaş, mă aştepta - ce credeți? -, mă aştepta draga mea căsuță, în care nu aveam decât să intru şi să mă simt în siguranță.

I-haaa, dragii măgăruşului! Ați văzut? Am reuşit şi de data asta! Aud cumva o voce care zice: „prost să fii, noroc să ai!”? Nu neg, am avut mare noroc, dar voi, care ați urmărit tot ce mi s-a întâmplat, nu ați desprins nici o morală? Mă lăsați tot pe mine, săracul, să vă spun că norocul vine dacă crezi în el, dacă nu-ți pierzi curajul. Ce mai? El vine, dacă **nu te laşi!**

I-haaa!

Scena vieții

Din toate câte le-ați trăit până acum alături de mine, v-ați dat seama cum sunt eu? Sunt convins că v-ați dat, dar, de siguranță, am să vă pisez încă o dată cu calitățile mele (I-haaa!, că defectele ies oricum la suprafață). Sunt curajos, sunt înțelept şi sunt **foaaaarte** sentimental. Vă asigur că inimioara mea e supradimensionată şi, uneori, aproape că vă las s-o vedeți cu ochiul liber. Stăteam şi mă gândeam dacă asta e bine sau nu. Încă nu am un răspuns ferm, dar ce ştiu sigur e - **I-haaa!** -, că nu mă pot schimba.

Şi de ce aş face-o? Celor care nu au sentiment, li se spune că viața nu are rost fără iubire. Adică, li se cere să aibă mai multă inimă. Eu **AM** mai multă **inimă**. Aşa m-am născut şi pace. Pentru ce m-aş schimba? Dacă pricepe cineva, să-mi explice şi mie că, în fond, eu nu sunt decât un biet măgar (**I-haaa!**) umanizat şi nu le pot şti pe toate.

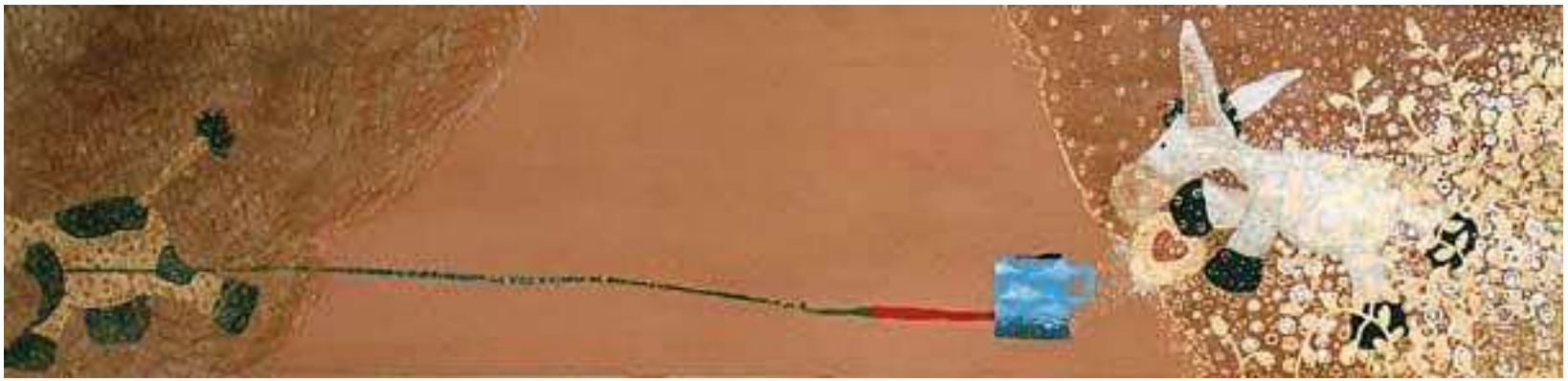

Dar, hai să vedem ce se mai întâmplă cu plimbatul meu prin lumea largă, lume despre care vreau să aflu cât mai multe. În ultimul meu vis (dacă nu cumva era **realitate**), am primit în dar un simbol cu totul aparte, pe care l-am înțeles cam aşa: viața e ca o scenă şi noi suntem actorii care joacă, uneori mai bine, alteori mai prost.

Se făcea că mă aflam pe această scenă, împreună cu o bună prietenă, văcuța bălțată. La un moment dat, s-a ridicat cortina şi - ştiți cum e în vis -, ea a zburat de lângă mine pe partea stângă şi eu am rămas agățat de partea dreaptă a draperiei de **catifea**. Ce te faci acum, băiete, mai ales că prăpastia dintre noi era de netrecut. De fapt, o speranță exista, fiindcă, absolut din senin, s-a întins un fir ce părea menit să ne lege pe unul de altul, dacă… ei, da, dacă eu m-aş fi transformat într-un acrobat şi aş fi fost în stare să umblu pe sârmă.

Cum nu degeaba am eu inimă mare, mi-am luat-o „în dinți" şi m-am pregătit să fac echilibristică. Dintr-o dată, s-a întâmplat din nou ceva bizar. În decorul de carton din spatele scenei, s-a deschis, pe neaşteptate, un soi de fereastră, prin care se vedea cerul. Cerul adevărat, **albastru**, presărat cu câțiva norişori albi, de vată.

Nu-mi mai rămânea altceva de făcut, decât să-mi iau avânt şi să mă pregătesc pentru marea săritură. La noroc. Dacă puteam să ajung până la fir, mergeam la întâlnirea cu văcuța; dacă atracția spre necunoscut era mai puternică şi soarta îmi deschisese într-adins această **fereastră**, atunci…

Printre nori

…atunci - **I-haaa!** -, înseamnă că am explorat îndeajuns Pământul şi e momentul să cunoaştem cerul şi, mai ştii, poate chiar Universul. Ce palpitant!

Am ieşit pe fereastra deschisă spre cer şi acum plutesc printre nori. Deocamdată, nu văd nimic altceva decât unul şi acelaşi peisaj: norii albi şi pufoşi, plimbându-se alene pe un cer **albastru**. Nu mi se pare monoton, pentru că forma norilor se schimbă mereu şi eu mă distrez imaginându-mi tot felul de lucruri.

Ba mă cred între valurile înspumate ale mării şi aştept să văd ţărmul spre care să mă îndrept, ba mă lăfăi între pernele umflate de puf şi mă simt învăluit de **căldură**, ba sunt pe crestele munţilor înzăpeziţi şi m-aş da cu săniuţa. Ia te uită la norişorul acela! Seamănă cu un pudel frumos tuns şi aranjat pentru concurs. Parcă-l văd umblând ţanţoş cu medalia la gât.

Şi mai zăresc acum un cârd de lebede albe ca neaua, plutind pe un lac albastru. Sunt şi nişte nuferi mai încolo. Un nor mai mare a prins acum forma unei statui: „Gânditorul” lui Rodin (**I-haaa!**).

Ah, ce poftă îmi face cataiful ăla cu multă frişcă! **Mniam-mniam**, l-aş mânca acum pe tot! Apoi aş face o baie bună cu multă spumă şi m-aş băga în patul cu aşternuturile albe, imaculate şi bine scrobite. Dacă m-ar aştepta pe noptieră şi o cană cu lapte cald, ce mi-aş putea dori mai mult? Aş adormi şi, cu siguranță, aş visa îngeraşi albi şi dolofani care, din cer, îmi veghează somnul dulce.

Ce liniştit mă simt în această atmosferă idilică. Sunt în cer, dar gândurile mele se leagă de uman, de viața trăită pe pământ şi imaginile care mi se tot perindă în fața ochilor vin din experiențele de zi cu zi. Cele bune, cele pozitive...

Şi totuşi, de le o vreme, încep să mă satur cu binele. Prea e totul numai alb sau **albastru**. Nu că mă plâng, dar parcă mă dor şi ochii. Dar ce se întâmplă? S-a stârnit un vânticel şi văd că a adus cu el ceva **roşu**, care zboară printre nori. Mă duc mai aproape, ca să văd ce-o fi.

I-haaa! Nu-i altceva decât un ardei iute, din acela roşu, care ustură de ți se umflă limba când muşti din el, dar tot muşti, pentru că dă gust bun la mâncare, făcând-o mai **picantă**.

Acum ştiu. Aşa ceva aşteptam şi eu: o pată de culoare care să dea mai mult farmec imensității alb-albastre şi acel ceva, acea mică pişcătură care, nu numai că nu strică, dar de-abia că scoate în evidență ceea ce este bun. Eu zic că e bine să ne amintim din când în când de ardeiul iute şi să ne mai condimentăm existența. Sunteți de-acord?

I-haaa!

Umbrela

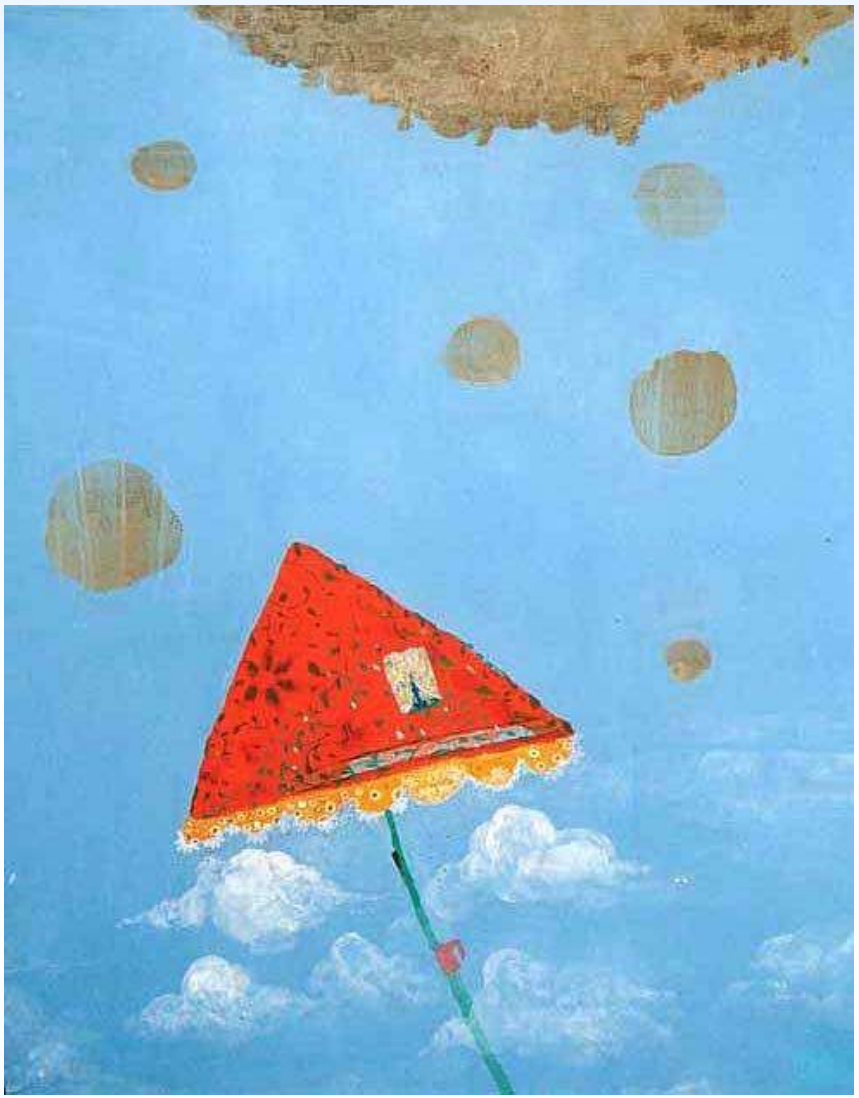

Vântul s-a înteţit. **Brrrr!** Nu prea-mi place. Nu mai e nici aşa senin. Atâta mi-ar trebui, să se pornească o ploaie bună, care să mă facă ciuciulete. Aici n-ai unde să te adăposteşti - că doar nu... sub un nor.

Iar apar mici obiecte, cum era ardeiaşul, zburând pe ici, pe colo. Nu văd nimic din ce e jos, dar cred că mă aflu deasupra unei plaje, fiindcă tocmai a trecut pe lângă mine un colac umflat. Cine ştie cine o fi plângând acum după el...

Uite şi o pălărie de paie. Îmi vine să şi râd, gândindu-mă la cât o fi alergat proprietarul după ea şi, pe când s-o prindă, de fiecare dată când părea că se opreşte, se păcălea din nou, ca într-o scenă din filmele mute, pentru că năzdrăvana pălărie zbura iar, nestingherită.

I-haaa! O rafală puternică mă cam pune în încurcătură. O dată cu ea, un obiect uriaş îmi iese-n cale. E clar că am avut dreptate. Mă aflu la malul mării, într-una din acele zile cu vreme schimbătoare, când nu te-nduri să pierzi ziua de plajă, dar „uriaşul” profit constă într-o tonă de nisip, care ți-a intrat prin toate orificiile, astfel că ai ochii roşii, urechile te dor şi dinții îți crănțăne fără speranță.

Obiectul luat de vânt este o umbrelă de soare, viu colorată. Deh! Cine i-o fi pus s-o deschidă într-o asemenea zi. N-au văzut că se apropie furtuna? Auzi dumneata, umbrelă de soare le-a trebuit. Pe vânt şi umbră... **I-haaa!** Nu prea au ştiut să se adapteze situației.

Aşa sunt unii: îşi pun ceva în cap şi gata. Poate să se dărâme totul în jurul lor, ei nu renunță, chiar dacă, în felul ăsta, le e mai rău. Ştiți cum se spune: au idei puține, dar, în schimb, fixe.

I-haaa! Ce-mi pierd eu timpul cu alții, când ar fi cazul să fiu atent la norii ăştia negri care încep să se adune. Acuşica se porneşte ploaia şi mă ia pe nepregătite. Ce să fac, ce să fac? A, ia stai! Aş putea să prind umbrela aia. Ce dacă-i de **soare**? Tot m-ar apăra puțin şi m-aş fofila printre picături, acesta fiind, din partea mea, un bun exemplu de adaptare.

Vă sfătuiesc şi pe voi să nu mai fiți aşa căpoşi şi să folosiți spiritul inventiv, dacă e nevoie; să folosiți puterea de adaptare, ca să puteți răzbi în orice situație pentru care nu erați pregătiți dinainte. Cine are **URECHI** de auzit, s-audă!

I-haaa!

Intrarea liberă

Când mi s-a deschis acea micuță fereastră spre cer, nici prin gând nu mi-a trecut că, zburând printre nori, voi avea parte de atâta varietate. Cum poate cineva să se plictisească într-o zi normală pe pământ, fie că e într-un oraş, fie că se află în mijlocul naturii şi are în jur o mulțime de lucruri şi de ființe, când eu, doar la simpla vedere a unor norişori, îmi pot construi o lume.

Asta îmi dă de gândit. De fapt, **I-haaa!**, nu mie, ci lor ar trebui să le dea, fiindcă bagajul **lor** interior este mult prea sărac**.** Nu că eu aş fi perfect. Nu sunt şi prima dovadă e chiar asta: prea fac pe măgarul (ca să nu zic lupul) moralist.

Totuşi, zău că nu fabulez şi voi susține sus şi tare că am mereu la ce mă gândi, la ce visa şi nu cunosc plictisul. Dac-ați putea privi prin ochii mei, măcar pentru câteva clipe, ați înțelege mai bine. Sigur, lucrul ăsta nu-i deloc simplu, chiar dacă eu v-am explicat şi vă explic totul pe-ndelete. Şi ştiți de ce? Pentru că nu sunteți atenți la ce vă spun şi percepeți numai prin prisma voastră. Înțelegeți doar ceea ce vreți.

I-haaa! Am observat eu ce justă e morala aceea cu sticla umplută până la jumătate, pe care unul o vede pe jumătate plină şi altul - pe jumătate goală. Aşa şi acum: eu filozofez de nu mai pot, vă dau vouă pilde bune şi parcă văd că nu le vor urma decât aceia care oricum erau predispuşi s-o facă, în timp ce alții, nu numai că nu mă vor asculta, dar vor şi râde de mine, spunând: „doar n-am să mă iau acum după un biet **măgar**!”.

Să dezarmez? Nici gând. Voi merge înainte, chiar dacă de foloasele înțelepciunii mele nu se vor bucura prea mulți. Asta-i **viața**, sunt resemnat şi visez în continuare la ceea ce e bun şi frumos în ea.

Pentru mine asta înseamnă iarăşi şi iarăşi **casa** -cu toate simbolurile ei de stabilitate, adăpost, familie-, **natura** -în întreaga ei splendoare şi varietate-, iar deasupra tuturor, tronând cu gingăşie şi căldură - **iubirea**.

De aceea, acum, mi s-a deschis în faţa ochilor acest peisaj unic, alcătuit din crâmpeie de nori în care numai eu ştiu să văd căsuţe ca-n poveşti, grădini **luxuriante**, ploi cu picături de cristal şi o **inimă** uriaşă în care încape toată dragostea lumii.

Pentru cei care vor şi pot vedea toate astea împreună cu mine, pentru cei care sunt dispuşi să considere sticla pe jumătate plină, intrarea este liberă. Vă aştept!

I-haaa!

Cosmonautul

„Tot pe drum, pe drum, pe drum
Şi acasă nicidecum...”

Ăsta-s eu! **I-haaa!** Am străbătut Pământu-n lung şi-n lat, mi-am făcut veacul printre nori şi nu sunt încă pe deplin mulțumit. Călătoria trebuie să continue. Simt că răspunsurile căutate de mine se află undeva. Nu am certitudinea că mi se vor arăta, însă nu mi-ar părea rău să mă opresc tocmai acum? Dar vouă? Nu presimțiți nimic? **I-haaa!** Nu ghiciți ce vreau să fac? Păi, dacă tot sunt în cer, de ce să nu merg şi-n cosmos? Vreau să ajung departe, acolo unde nu a mai călcat picior de măgar. Va fi atât de palpitant!

Mi-am făcut şi un costum special de cosmonaut, cu care să pot ieşi în spațiu. A fost puțin mai greu cu casca, fiindcă nu prea îmi încăpeau urechile... Dar, să trecem peste aceste amănunte jenante (**I-haaa!**) şi să vă spun câte ceva despre nava cu care am să călătoresc. Ca să mă simt cât mai confortabil, deşi e dotată la bord cu aparatura cea mai modernă şi sofisticată, ea are exact aspectul căsuței mele dragi. Nu-i grozav? Zbor cu căsuța.

În privința traseului, am ambiții uriaşe: vreau să ajung până la „marginea” Universului şi să pot privi de acolo ce s-a întâmplat de fapt la începuturile lumii. Ştiu că mulți încearcă să afle acest lucru, fac socoteli, trimit telescoape uriaşe în spațiu şi e posibil să fie foarte aproape ziua în care vom privi din fotoliu momentul zero, momentul **„big bangului”.**

E posibil, dar eu nu mai am răbdare şi, încăpățânat cum sunt, să vedeți că ajung primul acolo, la fabuloasa depărtare de cincisprezece miliarde de ani lumină. Totul e să

găsesc o „gaură de vierme” şi să intru în ea. Bănuiesc că ştiți despre ce vorbesc, nu-i aşa? Este vorba despre un fel de tunel cosmic, un fel de „scurtătură” dintre lumi, prin care poți ajunge hăăăt-departe, cât ai clipi.

Pregătirile sunt făcute. Începe numărătoarea inversă. **I-haaa!** Am pornit. După o zgâlțâitură puternică, nu mai ştiu nimic. Să fi trecut doar o clipă, să fi trecut mai mult, când mi-am recăpătat cunoştința, eram deja în tunel şi străbăteam deopotrivă spațiu şi timp. Ştiu că vreți să vă descriu călătoria, dar m-am pomenit că a făcut-o **altul** în locul meu şi, pentru că i-a reuşit binişor, vă voi cita câteva rânduri din ce a relatat el despre zborul... meu.

.....

„Şi căi de mii de ani treceau
În tot atâtea clipe.

Un cer de stele dedesubt,
Deasupra-i cer de stele -
Părea un **fulger** nentrerupt
Rătăcitor prin ele.

Şi din a chaosului văi,
Jur împrejur de sine,
Vedea, ca-n ziua cea de-ntâi,
Cum izvorau lumine:”

I-haaa!

Începutul

Imaginați-vă următoarea scenă, chiar dacă pare de domeniul fantasticului: eu, contemplând „Începutul”. Adică - I-haaa! -, având în fața ochilor lumea, aşa cum era ea înaintea „Big bangului”. Cu această ocazie, pot să vă şi confirm că teoria e justă. Aşa a fost, cum spun savanții. Din „ceva” foarte mic, dar încărcat cu o **energie** uriaşă, în urma unei explozii, au luat naştere corpurile cereşti. Nu mai stau eu acum să vă fac teorii, dacă vreți, mergeți la o bibliotecă şi apucați-vă de studiu.

Eu vreau doar să vă spun marele secret. Să vă spun ce era acel „ceva” din care s-au născut lumile. Vă rog să luați loc, ca să nu cădeți jos. Era... o... **nucă**... O nucă şi nimic mai mult. Am văzut cu ochii mei. Credeți-mă, vă rog. Miezul ei, atât de bogat în uleiuri şi minerale, atât de consistent, a fost materia ideală din care s-a dezvoltat Universul.

Să fi văzut cum aştepta, aparent liniştită, marele moment. Aşteptam şi eu, cu sufletul la gură. Deodată, negrul intens în care se afla nuca, a început să

se-nroşească. Fără zgomot. Cred că ticăitul care se auzea era doar inimioara mea alertată. După asta, marea explozie. Au ieşit din nucă nenumărate bucățele, care au început să se răspândească în toate direcțiile. Erau de toate culorile şi treceau pe lângă mine cu o viteză uimitoare.

M-a cuprins o exaltare uriaşă şi am simțit, pentru o clipă, că VĂD şi SIMT cum ar trebui să fie lumea care tocmai se năştea şi am strigat cu toată puterea aceste cuvinte, ce-mi veneau pe buze de la sine, ca şi cum ar fi existat în mine din totdeauna:

Văd **binele**,
Pentru că
Nu vreau
Să văd **răul**.
Văd **lumina**,
Pentru că
Nu vreau
Să văd **întunericul**.
Nemărginirea **albastră**
În locul
Haosului **negru**,
Soarele **roşu**
Opus
Cenuşiului apăsător,
Verdele crud al ierbii
Şi nu
Tristețea **galbenului** veşted.

Şi toate astea
Deoarece **visez**
Că
Văd:
- **Binele**,
Pentru că
Nu există
Răul;
- **Lumina**,
Pentru că
Nu există
Întunericul
Şi, mai ales,
- **Albul**,
Culoare spectrală,
Albul
Izvorât din
Lacrimile mele
De **bucurie**!

Iiiiiiiiiiiiiiiiii-haaaaaaaaaaaaa!!!!!!

Pământul

Dragii mei, am reuşit, măcar în parte, să vă sugerez amploarea şi măreția acestui eveniment? Ați putut simți, împreună cu mine, o fărâmă de exaltare, de speranță, de bucurie? Aş fi atât de fericit să-mi spuneți că **da** şi să înțelegeți că, după ce am fost martor la un astfel de moment, singurul lucru pe care mi-l mai pot dori, este să ajung cu bine acasă.

În situația dată, lucrurile se vor petrece cam aşa: cunoaşteți păpuşile acelea ruseşti, de lemn, minunat colorate şi lăcuite, care se desfac şi intră una într-alta? Până să ajungi la cea mai mică, ultima, treci prin nu ştiu câte. Aşa şi eu, voi începe să mă consider acasă, îndată ce voi ajunge în galaxia noastră. Apoi, evident, îmi voi căuta drumul spre **Pământ**. Nu voi ateriza în orice loc, pentru că, pentru mine, acasă este într-o anume țară. Voi căuta apoi oraşul, strada şi, la urmă de tot, căsuța în care locuiesc. Ea e ultima păpuşică, aceea care nu se mai desface, punctul terminus. Aşa îmi văd eu întoarcerea.

Ce dor m-a apucat de Pământ! La plecare eram grăbit şi nu l-am contemplat ca lumea. Dar acum, de-abia aştept să-l văd, în toată splendoarea. Planeta albastră; aşa i se zice.

Drept să spun, eu prefer **verdele**, fiindcă îmi place iarba. **I-haaa!**, îmi lasă gură apă după un braț de iarbă proaspătă, mai ales de când sunt nevoit să mă hrănesc cu concentrate din astea speciale pentru cosmonauți. Lasă că „mult a fost, puțin a rămas”. Sunt deja în **Calea Lactee**. Uitați-vă pe cer, poate mă zăriți! Ce spuneți? Sunt prea mic? Ei, mic, cu ditamai urechile! N-are importanță. Dacă nu mă vedeți voi pe mine, am să mă uit eu după voi şi-am să vă fac cu mâna.

I-haaa! Iacătă-l! Nu credeam c-am să mai rămân mut de uimire încă o dată, dar cel mai frumos obiect de pe tot cerul ăsta e acum în fața mea şi se cheamă planeta Pământ. Toate nuanțele de **albastru** îl fac să pară curat şi primitor. În imaginația mea, el este o casă a visurilor noastre, o casă care trebuie întreținută cu dragoste, dacă vrem să ne simțim bine înăuntru.

Mă bucur că nu mai e mult şi vine perioada curățeniei de primăvară. Poate ne unim forțele şi îi spălăm şi lui geamurile...

I-haaa!

Viața e ...

Gata şi plimbarea mea. Tot ce am făcut, a avut un singur scop. Am vrut să mă luminez puțin şi să-mi fac o părere asupra vieții, asupra rostului nostru pe lume. Ca să-mi ating țelul, eu am ales călătoria. Alții, din contra, aleg izolarea. Sunt atâția pustnici, care au meditat stând singuri în câte-o **peşteră** sau în alte locuri neprimitoare. După o vreme, ieşeau între oameni şi propovăduiau adevărurile aflate şi simțite de ei în timpul meditației. Pe mine m-a uimit întotdeauna să văd că acele concluzii erau, de fapt, cele mai simple şi fireşti, acelea care ar fi trebuit să fie ghidul oricărei persoane de bună credință (ca voi şi ca mine, **I-haaa!**).

Acum v-am făcut curioşi şi n-o să mă lăsați până nu vă zic ce cred eu despre viață. Ascultați şi vă minunați la ceea ce vă spune un măgăruş înțelept: **viața e ca o bicicletă!** O bicicletă cu portbagaj, pe care o încarci bine cu tot ce ți-e drag şi necesar: îți iei căsuța şi, ca să nu te simți prea singur, convingi şi câțiva prieteni să ți se alăture. Iubitori de flori, puneți la loc sigur, sub şa, o felie de grădină, pe care prindeți

bine, cu un ac, ca să nu se piardă, petecul de cer albastru. O pălărie sau un basc e obligatoriu de avut, fiindcă te apără şi de ploaie şi de soare.

Pentru ca viața să nu fie monotonă, în nici un caz să nu uitați ardeiaşii pişcăcioşi. Înşirați-i pe o **sfoară** şi luați-o la voi. Dar să fiți atenți cât de mult muşcați dintr-unul, ca să nu vă ardă prea tare, pentru că, vedeți voi, dozajul e extrem de important în viață.

Bănuiesc că o să mă-ntrebați: „bine-bine, dar de ce bicicletă? Nu era mai bună o maşină?” Tocmai asta e. Aici se află tot **secretul**: nu e bine să te afunzi confortabil în fotoliul automobilului şi să te laşi dus cu viteză de caii putere ai motorului. În viață trebuie să pedalezi ca să poți merge înainte. Vei obosi, poate, mai tare, dar şi satisfacțiile vor fi mai mari. Şi unde mai pui, că faci şi muşchi la picioare!

I-haaa!

Din nou acasă

În această seară liniştită de vară, mă simt relaxat şi fericit că pot savura tot ce am clădit înăuntru şi afară. Sunt din nou acasă şi ce aş putea găsi mai bun de făcut, decât să mă aşez într-un fotoliu şi să citesc o carte frumoasă. Se numeşte **„Povestea măgăruşului”**. Potrivită pentru mine. **I-haaa!** Să vedem despre ce-o fi vorba:

A fost odată un măgăruş pe care, adesea, ai lui îl strigau: „Omule!”. Într-o bună zi, el s-a decis să-şi ia porecla în serios şi să trăiască la fel ca oamenii. Primul lucru pe care l-a făcut, a fost să-şi construiască o **casă**. Văzuse el că oamenii ţin mult să aibă casa lor în care să-şi ţină „comorile”, care nu erau altceva decât cei dragi din familie.

De îndată ce căsuţa a fost gata, măgăruşul şi-a dorit să aibă şi un **gard**. Zis şi făcut, numai că existenţa gardului l-a îndemnat să se întrebe dacă nu cumva acesta e un lucru rău, pentru că îi desparte pe oameni. Într-o frumoasă zi de primăvară, temerile i s-au risipit, fiindcă pe gardul lui **negru** şi trist la vedere crescuseră o mulţime de flori vesele şi **colorate** ce fuseseră plantate de vecinii şi, desigur, prietenii lui.

Stimulat de frumuseţea acelor flori, măgăruşul şi-a dorit să aibă şi el o **grădină**. Nu era priceput, dar, vrând să îngrijească toate plantele, el a semănat de-a valma o mulţime de **răsaduri** şi **seminţe**. Când toate aceste flori au crescut, bietul măgăruş s-a simţit copleşit , mai ales că nu mai avea pe unde să vadă cerul **albastru**. Dar, pentru moment, s-a descurcat, tăindu-şi o mică fereastră spre cer.

În urma experienței căpătate cu grădina, că „din greşeli învață omul”, măgăruşul şi-a dorit şi o **livadă**. De data asta, a avut grijă să sape **gropi** la distanțe egale şi să aleagă puieți de aceeaşi mărime, sperând că alinierea lor va fi perfectă.

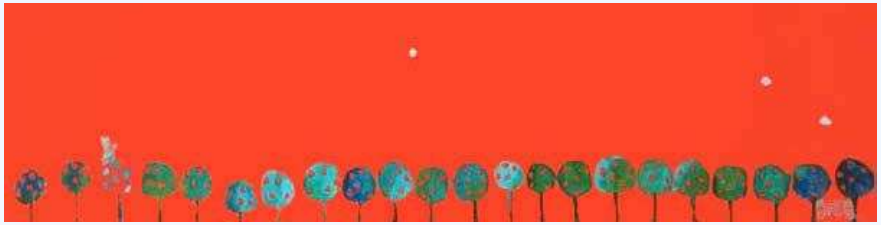

Spre marea lui mirare, a constatat că pomii, deşi îngrijiți la fel, au crescut de înălțimi diferite. Asta l-a dus cu gândul la diferențele care există şi între oameni, chiar şi atunci când se hrănesc la aceeaşi masă şi sunt crescuți de aceeaşi părinți.

Având casă cu gard, grădină şi livadă, inimosul urecheat a socotit că singurul lucru care-i mai lipseşte ar fi un suflet de care să aibă grijă. Întâmplător, într-o zi, chiar într-un copac din livada lui, o **pisică** mieuna speriată. După ce a ajutat-o să coboare, a hrănit-o şi s-a decis s-o ia în căsuța lui şi s-o îngrijească, câştigându-i prietenia.

Toate bune şi frumoase. Acum, ne mai având alte probleme, măgăruşul s-a gândit că ar fi cel mai potrivit lucru să se apuce să mediteze la ceea ce îl înconjoară şi să încerce să afle ce-i cu lumea sau cu viața lui şi a noastră, a tuturor. Pentru asta, s-a decis să facă o călătorie. Iubindu-şi foarte mult căsuța, i-a venit în minte că ar fi bine să ia exemplul **melcului** şi s-o poarte tot timpul cu el.

Pentru că măgăruşul nostru este unul năzdrăvan, călătoria pe care tocmai a început-o e cu totul specială, şi are loc atât în vis, cât şi în realitate. De multe ori, nici măcar el nu-şi mai poate da seama, dar tot e mulțumit, câştigând, de fiecare dată, câte o experiență importantă.

La primul popas, spre uimirea lui, dimensiunile lucrurilor care îl înconjurau au început să se modifice, făcându-l să se simtă în „Țara Minunilor”, unde o floare albă, simbol al purității, crescuse până la cer, lăsându-le pe celelalte să trăiască pe mai departe într-o lume banală.

Într-o altă zi, îl găsim pe prietenul nostru, **vârful** unei plante uriaşe, ocupând cuibul unei timp, să fie şi el o păsărică şi să vadă din cer această experiență a avut de învățat că fiecare care a fost menit s-o facă, pentru că, altfel, s-ar nici mai mult, nici mai puțin, decât în **păsărele** şi dorindu-şi ca, pentru scurt ceea ce se petrece pe pământ. Din trebuie să vadă lumea din locul în putea s-o vadă deformat.

A mai trecut măgăruşul şi prin alte situații care i-au pus la încercare inventivitatea sau tenacitatea, cum ar fi ziua în care s-a trezit şi el, întocmai ca pisica, în **vârful** unui pom înalt, din care nu mai putea coborî.

Ba, altă dată, a avut de întâmpinat momente şi mai grele, că s-a pomenit în plin **deşert**, unde avea de înfruntat canicula şi lipsa apei. Cu greu, cu greu, încurajându-se singur şi sperând mereu, măgăruşul a reuşit să găsească o oază de verdeață, iar, ca răsplată, la umbra unui cactus uriaş, aşteptându-l chiar căsuța lui.

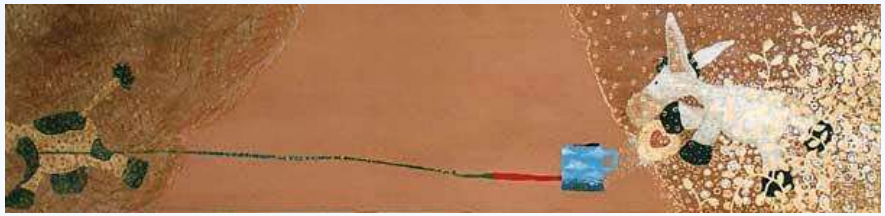

Un vis cu totul special i-a adus eroului nostru o primă viziune despre viață, făcându-l să şi-o reprezinte ca pe o scenă pe care jucăm cu toții, unii mai bine, alții mai prost. La un moment dat, încercând să facă echilibristică pe un **fir** care l-ar fi legat de o bună prietenă, măgăruşul s-a trezit, pur şi simplu, printre nori.

Îi place să plutească şi nu se mai satură să-şi imagineze tot felul de lucruri, după forma **norilor** albi, dar se bucură şi mai tare atunci când, printre ei, zăreşte un ardeiaş mic şi roşu, care îmbogățeşte peisajul, dându-i o mică pată de culoare.

Întâlneşte şi o **umbrelă** de **soare** luată de vântul puternic care tocmai se stârnise, aducând nori negri de furtună. Deştept şi dispus să se adapteze la orice situație, Urechilă a prins umbrela şi a folosit-o ca să se apere de ploaie.

Fără să se plictisească deloc, el continuă să-şi reprezinte – prin ciudatele forme ale **norişorilor** -, ceea ce prețuieşte mai mult: casa, natura, iubirea.

Şi totuşi, gândindu-se că ce a fost mai important de văzut pe pământ sau prin văzduh a cunoscut deja, măgăruşul şi-a propus să ajungă mult mai departe, acolo unde încă nu ajunsese nimeni. Şi-a propus să facă tot posibilul să vadă începutul lumii. Cu o **rachetă** în formă de căsuță, ca să-i vină mai uşor să suporte singurătatea, proaspătul cosmonaut a găsit un tunel – o gaură de vierme -, cum i se spune şi a parcurs prin el, în mare viteză, spațiul şi timpul, ajungând la impresionanta distanță de cincisprezece miliarde de ani **lumină**.

Aici a avut incredibilul privilegiu de a vedea, nu numai momentul Big bangului, dar şi ce era înainte, adică o **nucă** încărcată cu o energie uriaşă, din al cărei miez urmau să se nască toate corpurile cereşti. Evenimentul la care a asistat l-a impresionat atât de mult, încât l-a făcut să vadă, într-un moment de exaltare, lumea ideală, fără răul din ea.

De aici încolo, nu mai avea decât să se întoarcă, fiindcă îl aştepta **Pământul** – planeta albastră -, casa noastră, a tuturor.

Acum, când călătoria fantastică a măgăruşului se încheie, el stă şi se întreabă dacă e în măsură să dea o definiție vieții. Din experiențele căpătate, crede că viața e ca o **bicicletă**, pe care o poți încărca cu tot ce ți-e drag şi folositor iar, dacă vrei să ajungi undeva, nu ai decât să pedalezi cu sârg.

La capătul istorisirii noastre, îl găsim pe măgăruş **acasă**, stând liniştit într-un fotoliu şi citind cu plăcere o carte, intitulată **„Povestea măgăruşului”.** Haide să tragem şi noi cu coada ochiului:

„A fost odată un **măgăruş**, pe care, adesea, ai lui îl strigau: „Omule!”. Într-o bună zi, el s-a decis să-şi ia porecla în serios şi să trăiască la fel ca **oamenii**.....

DA-CĂ PO-VES-TEA NOASTRĂ VA PLĂ-CUT
DA-CĂ PO-VES-TEA NOAS-TRĂ V-A PLĂ-CUT
DA-CĂ PO-VES-TEA NOAS-TRĂ VA PLĂ-CUT NOI
O VOM LUA, NOI O VOM LUA DE LA-N-CE-PUT